

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 września 2012 r.,
sprawy A. T. i M. T. skazanych z art. 159 kk w zw. z art. 57 a § 1 kk i innych kk
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanych
od wyroku Sądu Okręgowego
z dnia 21 października 2011 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego
z dnia 31 marca 2011 r.,

po s t a n o w i ł :

- 1. oddała kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciąża skazanych A. T. i M. T. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach równych.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 21 października 2011 r., w sprawie II Ka /.../, utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego z dnia 31 marca 2011 r., wydany w sprawie II K /.../, którym: A. T. za czyn zakwalifikowane z art. 159 kk w zw. z art. 57a § 1 kk oraz za czyn zakwalifikowany z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk skazany został na karę łączną dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, natomiast M. T. za czyn zakwalifikowany z art. 14 § 1 kk w zw. z art. 239 § 1 kk i w zw. z art. 11 § 3 kk oraz za czyn zakwalifikowany z 190 § 1 kk w zw. z 57a § 1 kk skazany został na karę łączną dwóch lat pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na korzyść skazany wniósł ich obrońca i, zarzucając „rażące naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na treść ustaleń faktycznych, a w konsekwencji na całość rozstrzygnięcia, a

polegające na: 1) ocenie materiału dowodowego wbrew dyspozycji wynikającej z art. 7 kpk w zw. z art. 433 § 2 kpk poprzez uznanie za pełnowartościowy dowód zeznań pokrzywdzonych P. C. i A. M. podczas gdy są one zmienne, niekonsekwentne oraz pozostają w sprzeczności z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, 2) naruszenie art. 433 § 2 kpk oraz art. 457 § 3 kpk poprzez nierozważenie w należyty sposób zarzutów i wniosków podniesionych w apelacji obrońcy A. T. i M. T., niewskazanie powodów oceny dowodów przedstawionych przez Sąd Rejonowy, sprowadzającej się do obdarzeniem walorem wiarygodności jedynie dowodów przesądzających o odpowiedzialności karnej skazanych, przy jednoczesnym pominięciu szeregu dowodów przemawiających na ich korzyść, w szczególności wyjaśnień oskarżonych oraz zeznań świadków: /.../”, wniósł o: „uchylenie wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie, 2) uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania”.

Prokuratora Prokuratury Okręgowej, w odpowiedzi na kasację, wniósł o oddalenie kasacji obrońcy skazanych jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanych jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 kpk, i jako taka została oddalona, natomiast skazani zostali obciążeni w częściach równych kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 636 § 1 i 2 kpk i art. 633 kpk w zw. z art. 518 kpk.

Wnioski kasacji obrońcy skazanych to wynik niekonsekwencji i niepoprawności w formułowaniu jej zarzutów, gdyż zarzut pierwszy, w istocie, dotyczy orzeczenia sądu pierwszej instancji, dokonania błędnych ustaleń na podstawie dowodów ocenionych, zdaniem obrońcy, z obrazą przepisu art. 7 kpk, a nie może ten zarzut dotyczyć orzeczenia Sądu odwoławczego, który w tej sprawie nie przeprowadzał dowodów, ograniczając się do oceny stanowiska w tym zakresie Sądu pierwszej instancji. Gdyby zarzut taki mógł zostać podniesiony w kasacji i gdyby okazał się trafny, to rzeczywiście konieczne byłoby ponowne rozpoznanie tej sprawy przez Sąd Rejonowy, który zobowiązany byłby do dokonania ponownej oceny dowodów. Zarzut drugi może dotyczyć orzeczenia i uzasadnienia Sądu Okręgowego, jednak okazuje się on oczywiście bezzasadny. Lektura tego ostatniego dokumentu świadczy o tym, że Sąd ten odniósł się do wszystkich

zarzutów kasacji, pośrednio również do tych skierowanych wobec orzeczenia i uzasadnienia Sądu Rejonowego. Sąd odwoławczy z dużą szczegółowością ustosunkował się w sposób wyczerpujący do oceny wszystkich istotnych a przeprowadzonych w tej sprawie dowodów, w tym przede wszystkim do oceny zeznań pokrzywdzonych – P. C. i A. M., wskazując argumenty przemawiające za uznaniem ich za wiarygodne. Odniósł się również do zeznań świadków P. G. i G. D., których Sąd Rejonowy nie analizował, ograniczając się do ich wskazania, z trafnym zauważeniem, że zeznania tych świadków przez skarżącego nie były kwestionowane, a przede wszystkim to, że zeznania tych świadków nie miały znaczenia dla oceny innych dowodów i dla ustalenia istotnych okoliczności faktycznych. Sąd Okręgowy dokonał oceny wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów, odwołując się i aprobując ich ocenę dokonaną przez Sąd Rejonowy. Autor kasacji odmiennie ocenia zeznania świadków i wyjaśnienia oskarżonych nie wykazując jednak, żeby Sąd Okręgowy w tym zakresie postąpił w sposób sprzeczny z przepisami prawa procesowego. W pełni trafne było stanowisko Sądu odwoławczego, który uznał wywody uzasadnienia Sądu Rejonowego, również te dotyczące oceny dowodów, ustaleń okoliczności faktycznych i kwalifikacji za jasne i pełne.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.